

КОМПРОМІС ІНТЕРЕСІВ ПРИ ПУБЛІЧНОМУ АДМІНІСТРУВАННІ В СФЕРІ ЕКОНОМІКИ ТА ПІДПРИЄМНИЦТВА

На сьогодні Україна перебуває в доволі нестабільному стані в усіх сферах життєдіяльності суспільства – політичній, правовій, економічній, соціальній та духовній. Проте, обгрунтовано вважаються витокami більшості проблем саме економічні негаразди. Слабка економіка з низьким рівнем доходу населення зумовлює мінімізацію соціальних стандартів, відмову від розвитку особистості людини та власної справи. Ми маємо замкнене коло, розірвати яке без політичної волі держави неможливо, але стратегічно важливо для її існування. Держава має мінімізувати адміністративне втручання в приватно-правову сферу ведення бізнесу залишивши за собою контрольню-наглядову функцію за дотриманням законності та підтримку окремих соціальнозначущих видів діяльності, забезпечивши їх економічну привабливість, конкурентоздатність на ринку а відтак і самостійний розвиток у майбутньому без державної допомоги.

Публічне адміністрування в сфері економіки та підприємництва нерозривно пов'язане з реалізацією суб'єктами владних повноважень, так званої, дискреції – пошуком компромісу інтересів. Різноманітність цієї сфери вимагає досить часто індивідуалізації підходу при прийнятті управлінських рішень або наданні адміністративної послуги. Це дозволяє максимально зберегти баланс між інтересами держави (дотримання режиму законності) і інтересами бізнесу (отримання бажаної послуги від держави) без зниження ефективності функціонування усіх суб'єктів правовідносин. При цьому, ключовим питанням в діяльності будь-якого суб'єкта владних повноважень при публічному адмініструванні є встановлення меж такої дискреції.

Дискреційне повноваження – це обмежений правом розсуд, який надається суб'єкту владних повноважень, уповноваженому приймати управлінські рішення для оптимізації та індивідуалізації вирішення питань в межах закону. І тут варто зауважити, що правомірними при реалізації дискреційних повноважень можуть вважатись лише ті дії, виконання яких супроводжувалось дотриманням спеціальних умов, визначених відповідним Законом.

Такими обов'язковими умовами є: по-перше, об'єктивність та неупередженість в діяльності, що необхідно розуміти як прийняття зваженого і об'єктивного рішення суб'єктом владних повноважень, на

основі поєднання державного і приватного інтересу; по-друге, рівність перед законом – це уніфіковане застосування до фізичних і юридичних осіб норм закону при регулюванні тотожних правовідносин між якісно однорідними групами суб'єктів; по-третє, пропорційність в діяльності суб'єкта владних повноважень, що відіграє роль балансу або допустимого для усіх суб'єктів правовідносин компромісу в процесі його управлінської діяльності; по-четверте, це доцільність у прийнятті рішень з використанням дискреційних повноважень. Для суб'єкта владних повноважень при адмініструванні в сфері економіки та підприємництва ця умова є визначальною у його діяльності, адже він має повсякчас приймати рішення, засновані на виборі між декількома невідомими, користуючись саме принципом доцільності. При цьому варто повсякчас пам'ятати, що протиставлення доцільності і законності є неприпустимим.

Питання кваліфікації дій суб'єкта владних повноважень при реалізації дискреційних повноважень як правомірних чи неправомірних можливе лише при наявності чітко визначених у спеціальному Законі вищевикладених умов, виконання яких визначатиме межі правомірної поведінки службовця.

Дискреційні повноваження можна класифікувати за такими критеріями: *Залежно від виду правозастосовної діяльності органу:* відносно-визначені дискреційні повноваження (ситуаційні та альтернативні); правомочні дискреційні повноваження (факультативні). Альтернативні відносно-визначені дискреційні повноваження, як підвид мають місце при застосуванні альтернативних правових норм. *Залежно від виду застосовуваних норм права:* конкретизація суб'єктивних прав та обов'язків; застосування факультативних норм тощо. *Залежно від ступеня обмеженості нормативно-правовими актами обсягу дискреції:* коли норма права, встановлюючи можливі варіанти рішень, надає державному політичному діячу право вибору на власний розсуд одного з варіантів, кожен з яких є законним, і він зобов'язаний зробити цей вибір (наприклад, сфера юрисдикційної діяльності органів виконавчої влади) [1, с. 140].

Увесь цей спектр дискреційних повноважень за умови чіткого дотримання умов їх реалізації здатен направити економіку України до впевненого зростання.

Література

1. Армаш Н. О. Державні політичні дії: зарубіжний та вітчизняний досвід: навч. посіб. / Н. О. Армаш. – К.: КНТ, 2015. – 164 с.